

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 266. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500967055872/facsimile.pdf> (tilgået 23. juni 2021)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

meglas er udrundet, vi ere egentlig meget mindre egennyttige end De, thi vi begjere dog ikke Noget, der gaar ud over vort eget Liv.«

»Jeg begjærer kun det, som en indvortes Stemme siger mig, at jeg er kaldet til,« svarede Fulton, »og selv om mit Navn aldrig skal nævnes, saa vil jeg dog være tilfreds, naar dette Maal er naaet. Og hermed vil jeg sige Dem mit Farvel; thi paa mig er dog Deres Viisdom spildt, og den Lykke, De anpriser, falder aldeles ikke i min Smag.«

»Ja, det har jeg vel forudseet,« svarede Advokaten med et sarkastisk Smil, der meddelte sig til alle hans Ansigtsmuskler. »De vil da rimeligviis, naar De nu har løst Deres Opgave, hvad Dampskibene angaaer, tage fat paa et *perpetuum mobile*, paa Cirkelens Qvadratur, eller paa andre slige Sager, der alt i Aarhundreder have ventet paa den Aand, der skulde bringe dem istand.«

»Derpaa har jeg intet at svare,« sagde Fulton, hvorefter han greb sin Hat og gik sin Vei.

»Nu skal han idetmindste ikke klage over, at jeg har dulgt Sandheden for ham,« sagde Advokaten, da Fulton var gaaet, »og jeg har givet ham gode Raad ovenikjøbet; men det kunde jeg da gjøre uden Risico; thi om Du støder en Nar i en Morter, heder det jo, saa bliver han dog ikke anderledes.«

Af Alt, hvad Advokaten havde sagt, var der intet, der rystede Fulton mere end Fortællingen om hiin Mand, der, netop fordi han var ilet saalangt forud for sin Tid, og fordi han havde anet en Opdagelse, der gik ud over dens Fatteevne, var bleven indespærret og behandlet som Vanvittig. Denne

Fortælling havde efterladt et saa dybt Indtryk i Fultons Sjæl, saa han i Begyndelsen, da han kom hjem, ikke kunde tænke paa Andet.

»Hvo kan vide,« sagde han endelig efter en lang Taushed, »om ikke den store Columbus ligeledes, før han opdagede Amerika, naar han talte om det fjerne Land, som han allerede saae med Aandens Øie, blev betragtet som vanvittig! Men hvis dette er saa, hvis dette er en Miskjendelse, der kan ramme og har rammet selv de største Mænd, saa har jeg jo ingen Ret til at beklage mig, og jeg maa da nu see til, om jeg kan bevise min Forstand af mine Gjæringer.« Efter disse Ord sank han igjen hen i tause Betragtninger.

I Almindelighed kan man vel sige om Fulton, at han henhørte mellem dem, der paa en ganske usædvanlig Maade ere underkastede Indbildningskraftens Herredømme. Men disse Mennesker leve jo tidt et Liv i deres Indre, der, uagtet det neppe kjendes af deres nærmeste Omgivning, giver dem langt meer at tænke paa og at sysle med, end Alt hvad der er synligt udvortes. Udenfor kan Alt synes stille og hverdags, og dog kunne de i deres Indre gjenneleve de høieste Glæder og de bittreste Sorger. De kunne svælge i en Fylde af Tanker, i en Rigdom, i en Salighed, som Verden ikke kjender, og atter kunne de see Alt ligesom udtørret, føle sig forladte som ingen Andre, føle sig ringe og forkastede meer end enhver Anden, naar de af og til gribes af Svaghed og Mistillid, naar den høiere Verden, hvori deres sande Liv har hjemme, synes at lukke sig for dem og til en Tid at undrages fra deres Blik. Ingen veed, Ingen kjender disse Glæder og Sorger, uden

den, der har gennemgaaet dem; men alle de skabende Aander, alle de høiere Kunstnere kjende dem; og uagtet Fulton nu, især efterat han havde opgivet at male, ingenlunde vovede at henregne sig mellem disse, saa er det dog vist, at han havde den stærke og letbevægelige Phantasie tilfælles med dem.

FEMTE CAPITEL.

Vi tvinges nu til at meddele Læseren en Eftersretning, der, uagtet den er fuldkommen grundet paa Sandhed, dog maaskee, inden han har betragtet Forholdet nøiere, ikke vil forekomme ham ganske sandsynlig. Vi maa nemlig underrette ham om, at Laura, dog rimeligviis først efter en lang Kamp med sig selv, omsider fandt sig bevæget til at give efter for sin Stedfader, der forlangte, at hun skulde række Advokaten James Gray sin Haand.

Dotte Forlangende var igjen en Følge af flere hemmelige Underhandlinger med Advokaten, hvorefter Greenwood betragtede det som sikkert, under visse Betingelser, som han, med Hensyn til Lauras Mødrenearv havde fastsat, at give sit Minde til dette Ægteskab; thi han vidste vel, at James Gray, som havde seet ham dybt i Kortene, og som han ikke kunde skuffe ved noget Slags Forstillelse, vilde blive ham en farlig Modstander, hvis han ikke i denne Sag opfyldte hans Ønske.

To Maaneder efter den ovenomtalte Sammenkomst med Fulton, gav hun da virkelig Advokaten sit Ja. Til samme Tid blev det bestemt, at de begge, naar Giftermaalet var sluttet, skulde følges ad til